

Přijď, Tvůrce, Duchu svatý, k nám
a navštiv myslí našich chrám,
sestup z nebeské výsosti,
duše nám napln milostí.

Tys Utěšitel právem zván,
tys dar, jenž Bohem věčnýs dán,
zdroj živý, plamen, lásky dech,
tys posvěcení myslí všech.

Ty sedmi darů studnice,
prst Otcovy jsi pravice,
tys Bohem přislíbený host,
ty dáváš ústům výmluvnost.

Řeč světlo v myslí rozžehnout,
vlij do srdcí nám lásky proud,
našeho těla slabosti
zhoj silou svojí milostí.

Dál nepřítelů zapuzuj
a duši pokoj uděluj,
ať vědycky poď tvým vedením
vyhne se vlivům škodlivým.

Než nás Boha Otce znát
a Syna jeho milovat
a v tebe, Duchu svatý, zes
dávěrovati v každý čas.

Znáj Bohu Otci píseň chval
i Synu, který z mrtvých vstal,
též Duchu, dárce radosti,
znáj chvále celou věčností. Amen.

K A L E N D Á R I U M

1. sv. Josefo, Děláníka
2. sv. Atanáše, biskupa a učitele církve
3. svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
4. slavnost Nanebevstoupení Páně - začíná devítidenní příprava
na slavnost Seslání Ducha svatého
6. bl. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
7. 7. neděle velikonoční
8. Panny Marie, Prostřednice všech milostí
9. slavnost Výročí posvěcení chrámu Nejsvětějšího Srdce Páně /1932/
12. svátek Výročí posvěcení katedrály sv. Víta v Praze
14. slavnost Seslání Ducha svatého - Boží hod svatoodušní
- končí doba velikonoční
16. svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, hlavního patrons
Čech
21. slavnost Nejsvětější Trojice
25. slavnost Těla a Krve Páně

26. sv. Filipo Nerino, kněze
 28. 8. neděle v mezidobí
 30. bl. Zdislava
 31. svátek Navštívení Panny Marie

ČTENÍ NA KVĚTEN

OTEC TOMÁŠ A ČTYŘI RAUBÍŘI

Povídání mezi malinami

UŽ jsme se blížili ke Kaňkové lhotě, když otec Tomáš najednou zabočil ze silnice na lesní cestu. "Kam jedeme?" ptal se Viktor. "Objevil jsem něco, co bych vám chtěl ukázat," řekl otec Tomáš. Byli jsme napnuti a čekali jsme, co to bude. Chvilí jsme jeli po lesní cestě a pak otec Tomáš zastavil. Vytáhl z tašky několik sáčků a strčil si je do kapsy. Při tom si jen tak pro sebe povídal: "Není to sice to nejlepší, ale snad to bude stačit." To budeme sbírat houby nebo mechy? Otec Tomáš krácel před námi dlouhými kroky po pěšině a my jsme běželi za ním zvědavostí celí bez sebe. Napřed byl les pořádně hustý, ale v dálce jsme viděli světlo. Opravdu jsme zanedlouho přišli k průseku zarostlému jen křovin. První ho poznal Štěpán: "Maliny!" Ještě nikdy jsem neviděla tolik krásných zralých malin pohromadě.

Vrhli jsme se na ně. Byly to úplně nejlepší maliny, jaké jsem kdy jedla. Štěpán křičel: "Seda jednou ranou!" a ukazoval nám větvičku, na které viselo sedm velikých malin. "To mám taky," odpovídala mu Miša a natahovala se do kroví. "Au, au," vykřikla vzápětí, protože se poškrábala. Nejdřív nás otec Tomáš nechal po libosti jíst a sám jedl taky. Přitom řekl: "Je to docela užitečná, jít se občas pomodlit do lese." - "To teda jo," přizvukovali jsme a cpali se malinami.

Po chvíli už jsme jedli pomaleji a Viktor se zeptal: "Co kdybychom ty další maliny natrhali a odnesli domů?" - "Ano, nasbíráme je a přineseme slečně. Ta bude koukat!" souhlasila jsem. Vzpomněla jsem si na sáčky, které měl otec Tomáš v kapse. Každý jsme dostali jeden. Těch "dalších malin", o kterých mluvil Viktor, byla spousta. "Moc ty sáčky nemačkejte, nebo donesene domů jenom štávu," zavolala jsem. "No a co, štáva je taky dobrá," ozvalo se Miša. Pobíhala sem a tam a sáček se jí rychle plnil. Štěpánovi maliny tak rychle nepřibývaly, protože ty největší strkal místo do sáčku do pusy. A Viktor každou malinu napřed důkladně prohlédl, jestli je v pořádku. Tak jsme se prodírali maliním a občas na sebe zavolali, když jsme se neviděli. Slunce svítilo a široko daleko nebylo ani živáčka. Tohle místo určitě nikdo před námi neobjevil.

Při trháni malin se dá dobře přemýšlet. Zvláště když jich je tolik, že je člověk nemusí hledat. Otec Tomáš a já jsme trhali nedaleko od sebe. Pořád jsem musela myslet na toho mladého muže v nemocnici. Zeptala jsem se: "Proč musel pan doktor tomu pánovi uříznout obě nohy?" - "Dostal takovou nemoc, že pro něj doktor nemohl nic jiného udělat, aby mu zachránil život," odpovídal otec Tomáš. "To je hrozné, že nemá nohy," řekla jsem. "Jak to mohl Pán Bůh dopustit?" - "To nevím," řekl otec Tomáš vážně a podíval se na mě, "a neví to nikdo, kito. Ale jedno vím: i to má nějaký smysl." Na to jsem řekla: "Nechápu, jaký to může mít smysl, když je někdo beznohý."

Na otci Tomášovi se mi líbí, že s člověkem mluví vážně, i když je to jen dítě. Posadil se na kmen stromu, já jsem si sedla vedle něj a rozebírali jsme to. "Máš pravdu, je to zlé. Viktor z nemocnice spoustu věcí už nikdy nebude dělat. Ale jsou zase jiné věci, ^{za} pro které člověk nohy nepotřebuje. Nedávno byl s ním na pokoji muž, který při pracovním úrazu přišel o několik prstů na ruce. Byl úplně zoufalý, ale od Viktora se naučil,

že člověk může být veselý, i když je nemocný. Viktor je totiž skoro pořád veselý. Spoláhá na Pána Boha, že mu pomůže. A myslím, že Bůh to udělá. Tak může Viktor mnoha lidem pomáhat a ukazovat jim cestu k Bohu, víš?" Přikývla jsem, protože jsem tomu docela porozuměla. Přesto jsem ale ještě řekla: "Ale určitě je taky někdy smutný a vzpomíná, jaké to bylo, když byl ještě zdravý." - "To víš, že ano. Není lehké říct ano, když Bůh na člověka sešla těžkou nemoc. Ale člověk se o to musí snažit stále znovu. A to Viktor dělá. Bůh mu dává sílu. I jeho příbuzní a přátelé mu můžou pomáhat, třeba tím, že mu napíší dopis nebo pošlou nějaký dárek. To ho potěší, a kdo má radost, má taky větší sílu."

Myslím, že otec Tomáš dělá mnoha lidem radost. Protože jsem byla ráda, že si se mnou tak vážně povídal, řekla jsem: "Taky bych chtěla Viktorovi v nemocnici udělat radost. Myslíte, že bych mu mohla napsat dopis? Vždyť se teď už taky známe. A třeba se ostatní přidejí." - "K čemu se mám přidat?" ozvala se najednou za námi Miša. Nesla plný sáček malin a ukazovala nám ho: "Podívejte, kolik jich mám! A ty tu sedíš a nic neděláš," vyčetala mi. "Mluvili jsme o vážných věcech," zastal se mě otec Tomáš. Mezitím k nám přišli i kluci. Navzájem jsme si ukazovali, kolik jsme nasbírali malin. Bylo jich docela hodně. Potom jsem ostatním řekla, o čem jsme si s otcem Tomášem povídali. Hned souhlasili, že Viktorovi v nemocnici uděláme radost. "Něco pro něj vyrobím," řekl náš Viktor, "když se jmenuje tak jako já." A pak jsme si ještě předsevzeli, že se za něj budeme zvlášť modlit. "Vaše modlitba mu určitě pomůže, aby byl silný," řekl otec Tomáš. Věřili jsme tomu.

Pak jsme našli dlouhou kládu a sedli si na ni. Byla sice dost tvrdá, ale chtěli jsme si po sbírání odpočinout. Sáčky s malinami jsme opatrně postavili do stínu. "V té nemocnici to bylo docela hezké," řekl potom Štěpán, "mít nohu v sádře, to vlastně asi ani není tak špatné." - "A hezky jsme zpívali, vidíte, otče Tomáši," řekla Miša. Viktor jí skočil do řeči: "Samochvála sardí!" a zešklebil se. Pak pokračoval: "Ta sestřička u vchodu byla taková divná, někteří lidé se na děti jen mradí." - "To dělají i starší kluci, pamatujete se, dneska u pošty? Nic jsme mu neudělali a jak si na nás dovolovali!" Miša byla pěkně rozzlobená. "Oně nejvíce vadí takové ty paní jako dneska ráno v kostele," řekla jsem, "nic jsme jí neudělali a dloubala nás do zad, a potom se vnucovala otci Tomášovi. Doufám, že už nepříjde!" - "No jo," řekl Viktor a natáhl se pro malinu, "někteří lidé jsou zkrátka divní. Takové je nejlepší nechat být a nestarat se o ně." Otec Tomáš nás poslouchal a najednou řekl: "Nezaccvičíme si?" Než jsme se stačili ozvat, že bychom si raději chtěli odpočinout, pokračoval: "Znáš prima cvik na každý den," a chytil se za nos. Miša a Štěpán se na něj nechápavě dívali, ale Viktor a já jsme hned pochopili, co otec Tomáš myslí. Dokonce jsem se i zčervenala. Chytil se za nos! Kritizovali jsme nejhrůznější lidi a říkali o nich samé nepěkné věci. "Pochopila, Rito?" zeptal se otec Tomáš. Přikývla jsem a chytila se taky za nos. "Mišo a Štěpáne, nevykoukejte tedy díru do vzduchu a raději cvičte s námi," řekl otec Tomáš. "Vždycky se napřed hezky chyťte za nos, než začnete mluvit o druhých lidech." Konečně jim to došlo a Štěpán se chytil za nos tak důkladně, až mu zčervenal. Pak otec Tomáš zanotoval: "Náš Otče, přišli jsme za tebou." Tu písničku taky známe, a tak jsme se přidali: "Náš bože, přišli jsme za tebou: Abychom ti děkovali, očistit si srdce dali. Ty nás máš všechny rád, ty nás máš nejvíce rád." Taky toho kluka u pošty o tu protivnou paní, pomyslela jsem si, a málem mi to zase začalo vadit. Ale rychle jsem se chytila za nos.

/Pokračování/

*****

co
vidíme

v kostele

/5/

Tady jsme před obrazem Panny Marie. Mariánské úcta je v katolické církvi velmi rozšířená.

Panna Maria se často zobrazuje s korunou na hlavě. Je to proto, že jí nazýváme Královnou andělů a svatých. Jako matka Ježíše Krista má mezi všemi zcela zvláštní postavení. Úcta k Matce Boží má v katolické i pravoslavné církvi dlouhou tradici. Ve všech oblastech umění pro to máme bezpočet důkazů. Básníci, hudebníci, malíři, sochaři i architekti nás o tom svými díly přesvědčují.

- Nic proti tomu, když se projevuje úcta člověku. Ale ve vašich modlitebních knížkách jsou často mariánské modlitby, které se ničím neliší od modliteb k Bohu. Občas i slyšíme: "Katolíci mají Marii za bohyni."

Připouštím, že některé lidové projevy mariánské úcty jsou nepřiměřené. Ale na to, co říkáte, bych odpověděl asi takto:

To, co jste četli v našich modlitebních knížkách, by se dalo přirovnat k prosbě dítěte: "Mami, prosím tě, řekni tatínkovi, at..." My víme, že všechno pochází od Boha, ale věříme, že nám to Maria může zprostředkovat. Její prosby, její modlitby mají mnohem větší váhu než naše, protože ona je Bohu mnohem blíže, nejbliže ze všech lidí.

- Copak není ráženec modlitba k Marii?

Je a není. Je to rozjímavá modlitba, která oslovuje Matku Boží, ale obsahem jejích tajemství je život a působení Ježíše Krista.

- Co je to ráženec?

Podívejte se: je to řetěz korálek, říkáme jim zrnka, rozdělených do pěti skupin po deseti, a tedy je ještě několik korálek s kříž. Na zrnkách se modlí jednotlivé modlitby.

- To je jako u mohamedánů.

Ano. Muslimové používají řetěz s 99 uzlíky, na nichž vypočítávají 99 vlastností Alláhových. V Tibetu například je tento druh modlitební pomůcky znám již několik tisíciletí. My jsme ráženec přejali asi v 11. století od egyptských umičů.

- Co mají korálky společného s ráženi?

Ve středověku lidé rádi používali pro modlitbu obrazná vyjádření, například kytice květů, zahrada s podobně. O ráženci se říká, že to je věnec ráží darovaný Panně Marii.

- Kdo se dneska ještě modlí ráženec? Leda tak pár babiček...

Budete se divit, ale nejen ony. I mezi mládeží, děvčaty i chlapci, je tato modlitba živá. V různých společenstvích vznikají i skupiny tak zvané "živého rážence": každý z členů skupiny se modlí jinou část rážence, každý den, s vášnivou dohromady tak vytvářejí ráženec celý. Ráženec se tak stává nejen rozjímavou modlitbou, ale i poutem, které upavňuje společenství křesťanů.

/Pokračování/

DESATERO

/9. část/

Osmé přikázání

"Nevzdáš proti svému bližnímu falešné svědectví."

První, co nás napadne, asi je, že málokdo z nás bude svědčit u soudu, a že se nás tedy toto přikázání příliš netýká.

Ale nemylně se. Osmé přikázání nemluví jen o svědectví u soudu. Osmé přikázání se vztahuje na náš každodenní život. Přechází proti němu každý, kdo na druhého nespravedlivě žáluje, kdo pomlouvá, kdo lže, kdo se přetváří.

Neleň ovšem říci, že je lež jako lež.

Například právě před soudem mnoho statečných lidí neřeklo pravdu, aby tím nepřišli do vězení další.

Také některým vážně nemocným lidem lékaři neřikají celou pravdu o jejich nemoci, když se domnívají, že by ji ti lidé neunesli.

A co když mi někdo s radostí ukazuje nový obraz a já vidím, že to je křič, který se mu do bytu vůbec nehodí? Mám mu to říci?

Nebo když se dozvím, že otec mé spolužačky nezemřel, jak jí to říká její maminka, ale utekl od rodiny s jinou ženou - mám běžet a hned "zatepla" jí to povědět?

Kde je hranice mezi pravdou a lží, láskou a bezohledností?

Pamatujme si alespoň tolik: Jsou situace, kdy nemusíme, ba dokonce někdy ani nesmíme říci všechno, co víme. Jistě, máme být pravdiví, ale především sami k sobě. Nenamlouvat si věci, které se nám líbí, které bychom si přáli, které však nejsou pravda. Váči druhým lidem pak budeme pravdiví v lásce. Tam, kde by sdělení pravdy způsobilo smutek, trápení nebo neštěstí, mlčme. Mlčme, nelžem. Jsou také situace, do kterých nám ani nepřislouží zasahovat, například vztahy v rodinách kolem nás. Neskrývejme bezohlednost pod pláštěm pravdy.

Různí lidé říkají polopravdu a tak si pomáhají. Máme snad být jako oni? Ne. Pokud někdy neřekáme všechno, co víme, máme to dělat s ohledem na druhého, nikoli s ohledem na sebe.

Nesobecká láska k pravdě pečlivě zvažuje situaci druhého člověka a říká to, co je pro něj dobré. I Pán Ježíš tak jednal. Řekl jednou apoštolům: "Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to nesnesli." /Jan 16,12/.

Vidíme tedy, že osmé přikázání se každého z nás přímo týká.

Co si z dnešního výkladu odneseme? Budme pravdiví v lásce. Říkejme jen to, co může druhým prospět, a říkejme to tak, abychom tím nikoho nezarmoutili.

/Pokračování/

Z Říma bylo oznámeno, že svatořečení blahoslavené Anežky České se uskuteční 12. listopadu 1989. Prosíme za to, aby tato událost opravdu pomohla náboženskému růstu našeho národa.

/Pokud se někdo z okruhu Kybky této slavnosti zúčastní, jistě vám o tom napíše./

V rámci roku víry se uskuteční pouti do rodišť obou letošních patronů: 20. a 21. května v Brně a Tasovicích /rodiště sv. Marie Hofbauerové/ 17. a 18. června v Českých Budějovicích a Prachaticích /rodiště sv. Jana Nepomuka Neumanna/

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY

malé ohničky lásky

Rozzlobila jsem se na kamarádku

Šla jsem ze školy s jednou spolužačkou a ona začala ošklivě mluvit o jedné dívce. Nelíbilo se mi to a začala jsem na ni křičet. Potom při mši svaté četl kněz evangelium, kde se mluví o odpuštění. Uvědomila jsem si, že to jsem právě neudělala. Věděla jsem, že to nebude lehké, jít se omluvit. Napřed jsem prosila Ježíše, aby mi odpustil, potom jsem šla k té spolužačce. Co jí mám říct? Když otevřela dveře, napadla mě pravá slova a já jsem se omluvila. Řekla, že se nic nestalo. Šla jsem pak domů veselá.

Gabi, Itálie

Mluvili o mně špatně

Moji přátelé o mně špatně mluvili. Myslela jsem na to, že Ježíšovi se také vysmívali. Byla jsem ráda, protože jsem se mu podobala.

Posiclare, Brazílie

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY